

OMAR HAJAMAN RUNOSPÄI

(Oteg. Vepsäks om kändnu Nikolai Abramov)

Sä kuti tullei minunnoks möst tulid, Jumal,
I astjan vinanke-ki kukerzid sä, Jumal!
Mä humaloičen, sinä – pahoid azjoid teged?
Ka, tedan, Iče oled humalas sä, Jumal!

LEV TOLSTOI: KAŽIN POIG

(Vepsäks om kändnu Nikolai Abramov)

Eliba veľ' sizarenke – Vas'a i Kaťa, i oli heil kaži. Kevädel kaži ka-
doi. Lapsed kaikjal eciba händast, vaiše ei voinugoi lõuta.

Kerdan hõ vändiba aitanno i kulištiba, miše ülähän ked-se näuguba
hoikil änüzil.

Vas'a libui pordhidme aitan katusen alle. Kaťa sil aigal seižui orgos i
kaiken küzeli:

– Lõuzid-ik? Lõuzid-ik?

Vaiše veľ' vaitti ištui. Jäl'ges Vas'a heikahti:

– Lõuzin! Meiden kaži... i poigad hänel oma, mugomad čomaižed.
Tule pigemba tänna!

Kaťa joksi pertihe i toi kažile maidod.

Poigid oli viž. Konz hõ kazvoiba, ka lapsed valičiba üht – hahkad
vaukoiden käpšuidenke i toiba pertihe. Lopuid mam jagoi.

Lapsed sõtliba kažin poigad, vändiba hänenke i eskai magadamha ot-
liba ičezenke.

Kerdan hõ mäniba vändmäha tele i kažin poigan-ki otliba ičezenke.

Ahav kosketeli ol'gen terõunal, a kažine uradi ol'genke. Lapsed kacui-
ba necihe i nagroiba. Jäl'ges hõ lõuziba sol'heinid, keradaškanziba i
nohtiba kažin poigan polhe.

I sid' kulištiba, miše ken-se kidastab:

– Tagaz, tagaz!

Nägištiba lapsed, miše hebol kahthe kabjha ajab mecnik, a edel händast jokseba kaks' koirad, kudambad nägištiba kažin poigan.

Kažine – meletoi, ei miše pageta, ka istuihe, gurbastihe i kacub koirihe.

Ka' a põlgästui koirid i kidanke uidi.

Vas' a mi väged joksti kažin poigannoks i ühtes koiridenke hõ tuliba penen živatannoks.

Koirad tahtoiba tabata kažišt, više Vas' a langez' vacal kažin poigan päle. Mecnik sil aigal tuli rindale i küksi koirid, a Vas' a toi kažižen kodihe i enamb nikonz jo lapsed ei otnugoi händast ičezenke lagedaha pöudho.

LEV TOLSTOI: ORAV I HÄNDIKAZ

(Vepsäks om kändnu Nikolai Abramov)

Orav, hüppides oksalpäi oksale, lanksi ani magadajan händikahan päle. Hahk nouzi i tahtoi söda oravad.

Oravaine pakičeškanzi kündlidenke:

– Ala mindai sö, pästa valdale.

Händikaz sanui:

– Hüvä, minä pästan sindai, vaiše sinä sanu minei, mijak tö, oravad, kaiken veslad olet? Mineika paksus tusk om, a teiden päle kacun, ka tö ülähän kaiken hüppit i hüppit.

Orav vastha:

– Laske minä ezmäks pun oksal istuškan, ika varaidan sindai.

Händikaz pästi rustad hüppijad.

Orav pigašti libui kuzen ladvha i sigäpäi sanui:

– Sinä sikš oled tuskakaz, miše paha oled. Pahuz sinun südäimen poltab. A mö kaikile vaiše hüvüt tegem, sikš i veslad kaiken olem.

